

noget ganske uventet. De to Parter erklærede overfor hinanden, at Forhandling var umulig, og saa rejste sig naturligt det Spørgsmaal: Hvad nu? Man sagde da: Ja, naar Forhandling er umulig, kan det ikke nytte at gaa videre og gaa til Fællesudvalg, og man sluttede sig saa til den fremsatte Dagsorden. Nu bruger jeg ikke Blomstersproget, og det skal ikke være min Sag at dømme i stærke Ord om det, som Venstre i Landstingsudvalget udtalte i sin Betænkning. Men jeg vil sige, at dersom det ikke havde været Venstres Hensigt i Landstinget at faa Forhandlingerne standset, har man været ualmindelig uheldig i at formulere sine Udtalelser i Udvalget; og hvis det forholder sig, som mistænksomme Folk mener, at der i Højre lurede et Ønske om at blive fri for denne Forhandling, saa maa jeg sige, at det var en lidet behændig Maade, hvorpaa Venstre leverede Højre en saa uventet Gave som hele det Fodfæste, hvorpaa man kunde slippe for en Forhandling. Det forekommer mig, at naar fornuftige Folk i et Udvalg aabent og gensidigt giver hinanden den Besked: Vi kan ikke have med eders Forslag at gøre, saa er der ikke Mulighed for Forhandling, og saa standser man Forhandlingen.

Det var altsaa ikke noget nyt Standpunkt, der blev indtaget af Højre i Landstinget, og Højre opgav ikke dermed det, det havde tilbudt og skrevet, Højre afviste ikke Forhandlingen, men sagde: Naar det forholder sig saaledes, at Forhandling er unyttig her, foreslaar vi, at der bliver længere Tid til det, og at Sagen drøftes, f. Eks. i en Kommission. Kommission eller Udvalg, det kan jo være ligegyldigt, hvad man kalder det. Men det, der interesserer mig, er at have hørt under disse Forhandlinger her, baade fra den nuværende og fra den foregaaende Regerings Side, at man i Realiteten fuldstændig giver Højre i Landstinget Ret. Den nuværende Regering siger, at Landstinget skal have Tid, og har givet det hele Samlingen til at drøfte Sagen i. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) sagde, at det var en lang Line, som Regeringen havde givet Landstinget. Det ærede Medlem brugte dér et Udtryk, som jeg synes ikke er synderlig tiltalende. Det forekommer mig, at det hører hjemme ved Heste- og Hundedressur og ikke egner sig saa godt til Omtale af det andet Ting. Det ærede Medlem erklærede, at han for sit Vedkommende vilde have givet Landstinget en lige saa lang Line, og han oplyste, hvad der er nyt for mig, skønt det ærede Medlem sagde, at det var mærkeligt, at Folk ikke

havde forstaaet det, at det var slet ikke den forrige Regerings Hensigt at lade det komme til en Afgørelse; allermindst at opløse Landstinget, men det var Hensigten at lade Folketingsvalget indtræde som en Afbrydelse af Forhandlingen om Grundlovssagen for saa at optage den til Fortsættelse bagefter og altsaa indføre ganske det samme, som vi sidder i for Øjeblikket, en Tilstand, hvor der er givet Landstinget en ganske betydelig længere Tid, saaledes som det blev fordret oppe i Landstinget, blandt andet med de Ord, Grev Frijs benyttede, at der ikke var Mening i at forlange, at Grundlovsforhandlingen skulde finde Sted, fra Høns fløj op, til Høns fløj ned. Nu faar man altsaa denne Tid, og der harsaaledes ikke alene ikke fundet nogen Meningsforandring Sted fra Højres Side, men man har oven i Købet givet de konservative Partier Ret i deres Opfattelse, at der skulde bruges Tid til Overvejelserne, og Ret i den Realitet, denne Dagsorden indeholdt. Uden at være indviet i, hvad der vil ske i Landstinget — det formoder jeg, ingen ved —, er jeg ikke i Tvivl om, at man fra Højres Side vil stille sig ganske som i forrige Samling og være villig til Forhandling om dette Spørgsmaal.

Jeg vil saa henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen). Jeg henvender disse Bemærkninger til ham som en Kollega til en anden og i en ikke saa lidt anden Aand maaske — jeg ved ikke, om det ligger i mine Ord, men i alt Fald i min Tanke — end den, jeg talte i til det ærede Medlem, jeg før nævnede, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Jeg har med stor Fornøjelse hørt det ærede Medlem fra Bræstrup tale ved forskellige Lejligheder som Ordfører og lagt Mærke til den overordentlige Klarhed og ubestridelige Dygtighed, hvormed det ærede Medlem har røgtet sit Hverv, og jeg har sagt til mig selv, naar jeg hørte paa ham, at han var et smukt Eksempel paa de Kræfter, den frie Forfatning kalder frem fra Folkets forskellige Lag — saa vidt jeg ved, er det ærede Medlem oprindeligt Husmand —, og han er, hvis vi havde behøvet det, hvad vi ikke behøver, et Vidnesbyrd om de Evner og Kræfter, som skjuler sig ogsaa i denne Stand. Jeg har for saa vidt haft det mest sympatiske Indtryk af det ærede Medlem, jeg vilde gerne svaret ham under Indflydelse af dette sympatiske Indtryk, men jeg er blevet skuffet ved af de Bemærkninger, det ærede Medlem nu fremsatte til mig, at se, at fri for den Partifanatisme, som gør blind og gør det umuligt at forstaa